

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 57 0 Ps 095874 21 Rev 2
Banjaluka, 01.12.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca P. a.d. B., zastupanog po punomoćniku M.R., advokatu iz B., protiv tuženog S.I., advokata iz B., zastupanog po punomoćniku M.G., advokatu iz B., radi sticanja bez osnova, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 095874 19 Pž 2 od 28.10.2019. godine, na sjednici održanoj dana 01.12.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se djelimično usvaja, obje nižestepene presude se preinačavaju tako što se tuženi obavezuje da tužiocu plati iznos od 25.867,34 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 09.09.2009. godine do isplate.

U preostalom dijelu revizija se odbija.

Obavezuje se tuženi da tužiocu na ime troškova cijelog postupka plati iznos od 9.546,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 95874 18 Ps 2 od 10.07.2019. godine, odbijen je tužbeni zahtjev tužioca da mu tuženi na ime sticanja bez osnova isplati iznos od 25.867,34 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 13.10.2006. godine do isplate, kao i da naknadi troškove parničnog postupka (stav 1. izreke).

Obavezan je tužilac da tuženom isplati na ime troškova postupka iznos od 5.984,55 KM (stav 2. izreke).

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 095874 19 Pž 2 od 28.10.2019. godine žalba tužioca je odbijena i presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 95874 18 Ps 2 od 10.07.2019. godine, potvrđena.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 1.316,00 KM.

Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.316,25 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi predlaže da se revizija odbaci.

Odlučujući o reviziji tužioca, Vrhovni sud Republike Srpske je, polazeći od toga da vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude od 25.867,34 KM, ne prelazi iznos od 50.000,00 KM, kao uslova za ostvarivanje prava na izjavljivanje revizije, da revizija tužioca u nije dozvoljena saglasno odredbi člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), da se tužilac znajući da revizija nije dozvoljena poziva na odredbu člana 237. stav 3. ZPP, navodeći da pobijana presuda nije zasnovana na stanovištu koje je o pitanju naplate troškova postupka na račun punomoćnika – advokata u toku izvršnog postupka, odnosno o pitanju kada je otpao osnov po kome su sredstva uplaćena na račun punomoćnika u toku izvršnog postupka, koje je Vrhovni sud Republike Srpske izrazio u svojim odlukama broj 71 0 P 135069 14 Rev od 05.10.2016. godine i 71 0 I 191886 15 R od 01.02.2016. godine, reviziju dozvolio u vezi pitanja koja revident postavlja, cijeneći da u tom dijelu revizija ispunjava uslove iz člana 237. stav 3. ZPP, obzirom da je o tom pitanju ovaj sud već zauzeo stanovište, a da je odluka drugostepenog suda u navedenom dijelu zasnovana na stanovištu koje nije podudarno sa tim shvatanjem, te je dana 10.01.2020. godine donio presudu broj 57 0 Ps 095874 19 Rev, kojom je reviziju djelimično usvojio.

Povodom apelacije tuženog protiv presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj 57 0 Ps 095874 19 Rev dana 10.01.2020. godine, Ustavni sud BiH donio je odluku u predmetu broj AP-622/20 od 20.10.2021. godine kojom je ukinuo presudu Vrhovnog suda Republike Srpske broj 57 0 Ps 095874 19 Rev dana 10.01.2020. godine i predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje, navodeći, da se, kod zaključka nižestepenih sudova da je apelant isključivo kao punomoćnik ranijeg drugotuženog P. d.o.o. S. primio sporni iznos u njegovo ime i za njegov račun, da se u konkretnom slučaju ne radi o materijalnopravnom odnosu između tužioca i tuženog, već između tužioca i P. d.o.o. S., ukazuje krajnje proizvoljnim zaključak Vrhovnog suda Republike Srpske da je tuženi pasivno legitimisan i da je osnovan tužbeni zahtjev tužioca u smislu odredbe člana 210. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO), pogotovo što je u likvidacionom postupku tužilac prijavio svoje potraživanja prema P. d.o.o. S. i što je ono priznato. Slijedom toga, Ustavni sud BiH zaključuje da je Vrhovni sud Republike Srpske proizvoljno primjenio materijalno pravo, odredbu člana 210. ZOO u vezi sa članom 85. ZOO i članom 305. ZPP.

Odlučujući u ponovnom postupku povodom revizije tužioca protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 095874 19 Pž 2 od 28.10.2019. godine, a imajući u vidu obrazloženje iz navedene apelacione odluke, ovaj sud je našao da je revizija tužioca djelimično osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da se tuženi obaveže da mu na ime sticanja bez osnova isplati iznos od 25.867,34 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 13.10.2006. godine do isplate, uz naknadu troškova postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je tuženi kao punomoćnik P. d.o.o. S. podnio prijedlog za izvršenje protiv P. a.d. B. (ovdje tužioca) kao izvršenika na osnovu izvršne isprave - presude Osnovnog suda u Banjoj Luci broj Ps-247/05 od 27.01.2006. godine, radi naplate duga u iznosu od 21.750,00 KM, koji se odnosi na dosuđene troškove postupka, sa kamatom od 27.01.2006. godine pa do isplate i da je taj sud donio rješenje o izvršenju 10.10.2006. godine kojim je dozvolio predmetno izvršenje i odredio da P. a.d. B. iznos od 21.750,00 KM, sa kamatom od 27.01.2006. godine pa do isplate i troškove izvršnog postupka, uplati na račun tuženog; da je sa računa tužioca iznos od 25.867,34 KM prebačen na račun tuženog 13.10.2006. godine; da je presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 118-0-Rev-07-00 441 od 09.09.2009. godine izvršna isprava preinačena tako što je proglašeno nedopuštenim izvršenje u predmetu tog suda broj I-625/99 koje je određeno rješenjem od 17.05.1999. godine; da je nakon toga tužilac podnio prijedlog za protivizvršenje po kome je doneseno rješenje o protivizvršenju dana 18.02.2014. godine kojim je naloženo P. d.o.o. Sarajevo da tužiocu vrati iznos od 25.867,34 KM sa kamata i troškovima izvršnog postupka, a rješenjem od 13.02.2015. godine utvrđen je prekid postupka protivizvršenja radi nastupanja pravnih posledica otvaranja likvidacionog postupka nad P. d.o.o. S.; da je i u ovoj parnici rješenjem od 15.11.2016. godine utvrđen prekid postupka radi nastupanja pravnih posledica otvaranja likvidacionog postupka nad tuženim P. d.o.o. S., a rješenjem od 11.07.2016. godine nastavljen postupak u odnosu na tuženog S.I.; da su u likvidacionom postupku i tužilac i tuženi prijavili svoja potraživanja, koja su priznata u tom postupku.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud, polazeći od toga je tuženi zastupao P. d.o.o. S. kao punomoćnik na osnovu punomoći u parničnom i izvršnom postupku, te da su u izvršnom postupku novčana sredstva prebačena na račun punomoćnika (tuženog), nalazi da je tuženi u ime i za račun P. d.o.o. S. sve radnje preduzeo u ime i za račun tog preduzeća kao punomoćnik (pa i primio novčana sredstva), pa se smatra kao da ih je zastupano lice preduzelo, te se i sve pravne posljedice tih radnji tiču neposredno zastupanog lica, a ne tuženog. Kako je donošenjem presude Vrhovnog suda Republike Srpske otpao osnov po kome je zastupano lice moglo potraživati novčana sredstva od tužioca, to je pravosnažnim rješenjem o protivizvršenju P. d.o.o. S. (a ne tuženi) obavezan da vrati primljeni iznos tužiocu.

Slijedom toga, prvostepeni sud zaključuje da tuženi kao punomoćnik P. d.o.o. S. nije bio u materijalno pravnom odnosu sa tužiocem već sa P. d.o.o. S., koji je bio stranka u parničnom i izvršnom postupku protiv koga je sud u izvršnom postupku odredio protivizvršenje, pa da tuženi nije pasivno legitimisan u ovoj parnici.

Konačno, zaključuje da je tužilac prijavio u likvidacionom postupku kod P. d.o.o. S. svoje potraživanje koje mu je i priznato, te da nije od značaja što novac, koji je prebačen na račun tuženog, nije prebačen na račun P. d.o.o. S., obzirom da odnos punomoćnika i zastupane stranke predstavlja njihov interni odnos.

Na osnovu toga, pozivom na odredbe člana 85. stav 1. i 2. i člana 210. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO) ZOO, prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i pravne zaključke prvostepenog suda, te je žalbu tužioca odbio i temeljem odredbe člana 226. ZPP prvostepenu presudu potvrdio.

Pobijana presuda nije pravilna.

Tužilac je u tužbi podnesenoj 30.12.2011. godine tražio da mu tuženi S.I. i P. d.o.o. S., na osnovu neosnovanog obogaćenja solidarno plate iznos od 25.867,34 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 13.10.2006. godine do isplate.

Rješenjem prvostepenog suda od 15.11.2016. godine utvrđen je prekid postupka radi nastupanja pravnih posledica otvaranja likvidacionog postupka nad tuženim P. d.o.o. S., a rješenjem od 11.07.2016. godine nastavljen je postupak u odnosu na tuženog S.I.

Odredbom člana 210. stav 1. ZOO propisano je da kad je neki dio imovine jednog lica prešao na bilo koji način u imovinu nekog drugog lica, a taj prelazak nema svoj osnov u nekom pravnom poslu ili zakonu sticalac je dužan da ga vrati, a ako to nije moguće, da naknadi vrijednost postignute koristi. Obaveza vraćanja odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnov koji se nije ostvario ili koji je kasnije otpao (stav 2. iste zakonske odredbe). Dakle, da bi se radilo o sticanju bez osnova potrebno je da se desi umanj enje imovine jednog lica uz istovremeno uvećanje imovine drugog lica, a da za tako nešto ne postoji pravni osnov, odnosno da je pravni osnov otpao.

Za primjenu odredbe člana 210. ZOO relevantno je da li je došlo do sticanja bez osnova, odnosno da li je jedno lice neosnovano osiromašilo, a drugo se neosnovano obogatilo, bez pravnog osnova koji bi opravdao umanj enje i uvećanje imovine. Kada se steknu zakonom predviđeni uslovi o sticanju bez osnova, ma koje vrste, onda između obogaćenog i osiromašenog nastaje obligaciopravni odnos, u kome se kao povjerilac pojavljuje osiromašeno lice, a kao dužnik obogaćeno lice. Na osnovu tog odnosa osiromašeno lice ima prema obogaćenom licu tražbeno pravo koje ga ovlašćuje da od obogaćenog zahtjeva povraćaj onoga čime se obogatio, a ako to nije moguće njegovu protivvrijednost, a obogaćeni ima obavezu da vrati osiromašenom ono čime se obogatio. Na taj način se neosnovano obogaćenje pojavljuje kao izvor obligacionopravnih odnosa.

Nije sporno da je tuženi kao advokat zastupao P. d.o.o. S. u parnici kod Osnovnog suda u Banja Luci broj Ps-247/05.

U toj parnici donesena je presuda broj Ps-247/05 od 27.01.2006. godine, kojom je P. a.d. B. (tužilac) obavezan da P. d.o.o. S. plati na ime troškova tog parničnog postupka iznos od 21.750,00 KM, sa kamatom od 27.01.2006. godine pa do isplate, potvrđena presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 011-0-Pž-06-000 102 od 29.08.2006. godine.

Nakon okončanja parničnog postupka P. d.o.o. S. je dana 15.09.2006. godine tuženom dao punomoć kojom ga je ovlastio da podnese prijedlog za izvršenje i da ga zastupa u izvršnom postupku radi naplate parničnih troškova po presudi Osnovnog suda u Banja Luci broj Ps-247/05 od 27.01.2006. godine, te ga ovlastio da lično preuzme čitav iznos troškova postupka (parničog i izvršnog postupka) jer mu vlastodavac P. d.o.o. S. za zastupanje u tom predmetu nije platio nikakvu naknadu.

Slijedom takvog ovlaštenja tuženi je, kao punomoćnik P. d.o.o. S. koji je označen kao tražilac izvršenja, podnio Osnovnom sudu u Banjaluci dana 29.09.2006. godine prijedlog za izvršenje protiv izvršenika P. AD B. i predložio da se u smislu odredbe člana 166. do 176. Zakona o izvršnom postupku donese rješenje o izvršenju i naloži bankama (navedenim u

prijedlogu) da se sa računa izvršenika navedeni iznos prenese na žiro račun punomoćnika tražioca izvršenja, advokata I.S. kod N.b.b.

Osnovni sud u Banjaluci je 10.10.2006. godine donio rješenje o izvršenju kojim je usvojio predloženo izvršenje, a prema obavijesti i izvodu N.b. a.d. B. od 13.10.2006. godine, iznos od 25.867,34 KM (troškovi postupka sa kamatom), sa računa P. AD B. prebačen je na račun advokata S.I. dana 13.10.2006. godine.

Nakon što je presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 118-0-Rev-07-00 441 od 09.09.2009. godine izvršna isprava preinačena i otpao pravni osnov po kome je tužilac bio u obavezi da plati troškove postupka P. d.o.o. S., tužilac je podnio prijedlog za protivizvršenje, po kome je doneseno rješenje o protivizvršenju dana 18.02.2014. godine, kojim je naloženo P. d.o.o. S. da tužiocu vrati iznos od 25.867,34 KM sa kamata i troškovima izvršnog postupka, a rješenjem od 13.02.2015. godine utvrđen je prekid postupka protivizvršenja radi nastupanja pravnih posledica otvaranja likvidacionog postupka nad P. d.o.o. S.

U likvidacionom postupku koji je otvoren nad tuženim P. d.o.o. S. 11.12.20012. godine i tužilac i tuženi prijavili su svoja potraživanja, koja su im priznata u tom postupku.

Odnos advokata i stranke kojoj se on obavezao na advokatsku uslugu je ugovorni odnos. Radi se o posebnoj vrsti ugovora o nalogu u smislu odredbe člana 749. stav 1. ZOO, kojom je propisano da se ugovorom o nalogu obavezuje nalogoprimac prema nalogodavcu da za njegov račun preduzme određene poslove. Istovremeno se nalogoprimac ovlašćuje na preduzimanje tih poslova (stav 2.)

Suština ugovora o nalogu je da nalogoprimac obavi određene pravne i/ili faktičke radnje za račun nalogodavca, odnosno da nalogoprimac ispunjava ugovor o nalogu za tuđi račun.

U parničnom postupku nalogoprimac takođe nalog ispunjava za račun stranke (član 302. ZPP), ali nastupa u ime stranke (člana 300. stav 1. ZPP), u granicama punomoćja koje mu je dala stranka.

Prema činjeničnom utvrđenju, tuženi je u parničnom postupku Ps-247/05 nastupao u ime i za račun vlastodavca P. d.o.o. S., na osnovu punomoći koju je imao za zastupanje u tom parničnom postupku u smislu odredbe člana 305. ZPP, kojom je propisano da, ako je stranka izdala punomoćje advokatu za vođenje parnice, a nije bliže odredila ovlašćenja u punomoćju, advokat je na osnovu ovakvog punomoćja ovlašćen da, pored preduzimanja radnji u parnici, u ime stranke stavi zahtjev za izvršenje i da preduzima potrebne radnje u postupku povodom takvog zahtjeva, te da od protivne strane primi dosudjene troškove.

Dakle, sve radnje koje punomoćnik preduzima na osnovu odredbe člana 305. ZPP preduzima u ime i za račun stranke i tako ispunjava ugovor o nalogu.

Tužilac nije dobrovoljno izvršio presudu Ps-247/05 i nije platio P. d.o.o. S. dosuđene troškove parničnog postupka, pa je P. d.o.o. S. kao vlastodavac dao tuženom punomoć dana 15.09.2006. godine.

Proizlazi da se radi o novoj punomoći, a ne ranijoj koju je tuženi imao u parničnom postupku prema kojoj bi bio ovlašćen i da u ime stranke stavi zahtjev za izvršenje i da preduzima potrebne radnje u postupku povodom takvog zahtjeva, te da od protivne strane primi dosudjene troškove (član 305. stav 1. tačka 2) i 3) ZPP).

Prema sadržaju navedene punomoći od 15.09.2006. godine, vlastodavac je ovlastio punomoćnika da podnese prijedlog za izvršenje presude Osnovnog suda u Banja Luci broj Ps-247/05 i da ga zastupa u tom postupku radi naplate troškova parničnog postupka. Sa druge strane, vlastodavac je u punomoći od 15.09.2006. godine ovlastio tuženog i da primi troškove parničnog i izvršnog postupka, „jer mu za zastupanje u tom predmetu nije platio nikakvu naknadu“, što znači da je na takav način vlastodavac odredio da troškove postupka primi i zadrži tuženi i tako rješio i pitanje međusobnog odnosa sa svojim punomoćnikom, nastalog ranije po ugovoru o nalogu u pogledu onoga što nalogoprimcu duguje na ime zastupanja u toj parnici.

Shodno tome, po ocjeni ovog suda, postupanje tuženog u izvršnom postupku, odnosno nakon dobijanja punomoći od strane P. d.o.o. S. od 15.09.2006. godine, ukazuje da je tuženi u izvršnom postupku prema datoj punomoći radnje preduzimao u ime vlastodavca, ali za svoj račun i tako u izvršnom postupku i primio dosuđeni iznos troškova parničnog i izvršnog postupka, pa on nije ni imao obavezu da taj iznos preda P. d.o.o. S., niti je istom taj iznos predao, jer nije sporno da tuženi nakon što je na njegov račun isplaćen iznos od 25.867,34 KM, taj iznos nije uplatio P. d.o.o. S.

Prema tome, navedena punomoć na osnovu koje je tuženi preduzimao radnje u izvršnom postupku u ime P. d.o.o. S. nema karakter punomoći izdate u smislu odredbe člana 305. ZPP, jer radnje koje je preduzeo tuženi u tom postupku nisu bile preduzete za račun njegovog nalogodavca već za njegov račun.

Kod toga da je vlastodavac P. d.o.o. S. u punomoći izričito ovlastio tuženog da primi i zadrži iznos troškova postupka i tako ga ovlastio da postupa u njegovo ime a za svoj račun, u konkretnom slučaju po ocjeni ovog suda nije primjenjiva odredba člana 85. ZOO (da ugovor koji zaključi zastupnik u ime zastupanog lica obavezuju zastupanog i drugu ugovornu stranu, da poslovi zastupnikovi proizvode pravno dejstvo prema zastupanom licu, da je zastupnik dužan da obavijesti drugu stranu da istupa u ime zastupanog, a ako to i ne uradi da ugovor proizvodi pravno dejstvo za zastupanog i drugu stranu ako je ova znala ili iz okolnosti mogla zaključiti da zastupnik istupa u ime zastupanog), na koju se pozivaju nižestepeni sudovi, koja se primjenjuje kada zastupnik postupa u ime i za račun zastupanog lica.

Iz tog razloga, po ocjeni ovog suda, pogrešan je zaključak nižestepenih sudova da je tuženi u izvršnom postupku isključivo kao punomoćnik P. d.o.o. S. primio sporni iznos u njegovo ime i za njegov račun.

Valja ukazati da tuženi u skladu sa zakonom ima pravo na naknadu troškova zastupanja od svog vlastodavca P. d.o.o. S., na osnovu ugovornog odnosa koji postoji između njih. Međutim, način na koji je tuženi od svog vlastodavca naplatio troškove zastupanja od značaja je za ovu parnicu utoliko što ukazuje da ih je naplatio u izvršnom postupku koji je vodio za svoj račun.

Nakon što je preinačena izvršna isprava tužilac je 12.01.2010. godine podnio prijedlog za protivizvršenje, kojim je tražio od P. d.o.o. S. da mu vrati iznos koji je on platio na ime troškova parničnog i izvršnog postupka. Taj postupak je prekinut jer je nad P. d.o.o. S. 11.12.20012. godine otvoren likvidacioni postupak.

U likvidacionom postupku i tužilac i tuženi su podnijeli prijavu potraživanja, tužilac tražeći da mu se isplati iznos od 25.876,34 KM po osnovu rješenja o protivizvršenju, sa zakonskom zateznom kamatom, a tuženi tražeći isplatu iznosa 45.230,09 KM na ime neplaćenih usluga zastupanja P. d.o.o. S. u više (drugih) predmeta (navedenih u prijavi).

Iz zapisnika Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 L 274691 21 L sa ročišta održanog dana 12.06.2018. godine, proizlazi da se u likvidacionom postupku nad P. d.o.o. S., tužilac izjasnio da traži isplatu iznosa od 25.876,34 KM, sa kamatom u iznosu od 25.191,65 KM, obračunatom za period od 13.10.2006. godine do otvaranja likvidacionog postupka 11.12.20012. godine, a tuženi se izjasnio da ostaje kod preciziranog iznosa potraživanja u podnesku od 26.03.2013. godine na iznos od 27.138,06 KM, koji se odnosi na zastupanje P. d.o.o. S. koje je vršio do otvaranja likvidacionog postupka, te da u ovom iznosu nije sadržan iznos od 25.000,00 KM koji je naplatio od P. a.d. B. kao troškove parničnog postupka.

Likvidacioni upravnik je na tom ročištu priznao potraživanja tužioca i tuženog, te ih svrstao u opšti isplatni red. Tužilac je na tom ročištu tražio da se likvidacioni upravnik izjasni da li raspolaže sa likvidacionom masom kojom se mogu izmiriti potraživanja svih povjerilaca u likvidacionom postupku, o čemu se likvidacioni upravnik izjasnio tako da je „očigledno da se sva priznata potraživanja ne mogu izmiriti i da će posebnim podneskom u roku od 8 dana predložiti da se otvori stečajni postupak nad ovim društvom“.

Proizlazi da u likvidacionom postupku tužilac nije naplatio svoje potraživanje od P. d.o.o. S., bez obzira što mu je ono priznato. Konačno, taj iznos troškova postupka nije ni ušao u imovinu P. d.o.o. S., već u imovinu tuženog kada je na osnovu rješenja o izvršenju i prema obavijesti i izvodu N.b. a.d. B. od 13.10.2006. godine, iznos od 25.867,34 KM (troškovi postupka sa kamatom), sa računa P. AD B. prebačen na račun tuženog dana 13.10.2006. godine, u izvršnom postupku koji je tuženi vodio za svoj račun.

Nakon što je otpao osnov po kome je tužilac isplatio iznos od 25.867,34 KM, tužilac je pravno neosnovano osiromašio i nastupila je obaveza vraćanja prema licu u čiju imovinu je prešao uplaćeni iznos. Kako taj iznos nije prešao u imovinu P. d.o.o. S., već su ta sredstva isplaćena tuženom, tuženi se neosnovano obogatio na uštrb imovine tužitelja, iz čega proizlazi i njegova pasivna legitimacija, a tako i obaveza da traženi iznos plati tužiocu, jer je između obogaćenog i osiromašenog nastao obligaciopravni odnos, u kome se kao povjerilac pojavljuje osiromašeno lice, a kao dužnik obogaćeno lice.

Tuženi je od donošenja presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 118-0-Rev-07-00 441 od 09.09.2009. godine nesavjesni sticalac, jer je tada saznao da osnov po kome je u izvršnom postupku izvršena isplata više ne postoji, pa tužiocu saglasno odredbi člana 214. ZOO, na traženi iznos pripada i zakonska zatezna kamata od 09.09.2009. godine do isplate, a ne od 13.10.2006. godine (dan kada su sredstva isplaćena) kako je tražio u tužbenom zahtjevu.

Slijedom navedenog revizija tužioca je djelimično osnovana, pa je odlučeno kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. i člana 250. stav 1. ZPP.

Kako su odluke nižestepenih sudova preinačene, to je ovaj sud odlučio o troškovima cijelog postupka na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 2. i članom 387. ZPP. Obavezan je tuženi da tužiocu koji je u pretežnom dijelu uspio sa revizijom, osim u neznatnom dijelu koji se odnosi na sporedno potraživanje zakonske zatezne kamate, što nije uticalo na konačan uspjeh tužioca u parnici, naknadi na ime troškova cijelog postupka iznos od 9.546,00 KM, od čega na ime prvostepenog postupka iznos od 4.914,00 KM (na ime sastava tužbe 600,00 KM, pristupa na dva održana ročišta po 600,00 KM, pristupa na četiri ročišta odgode po 300,00 KM, paušala 840,00 KM, satnice 360,00 KM), na ime troškova žalbenog postupka iznos od 2.316,00 KM (za sastav žalbe 1.316,00 KM uvećano za taksu na žalbu 1.000,00 KM), te na ime troškova revizionog postupka iznos od 2.316,00 KM (za sastav revizije iznos od 1.316,00 KM, uvećano za taksu na reviziju 1.000,00 KM), shodno tarifnim brojevima 2. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik RS" broj 68/05).

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić